

повинна бути визначена як будь-яка виплата в грошовій формі або видача в натуральній формі, що провадиться підприємством на користь працівника і має заохочувальний чи компенсаційний характер.

Отже, структура фонду оплати праці є важливим компонентом для організації бухгалтерського обліку розрахунків з працівниками. Через існування розбіжностей у законодавчій базі щодо складових структури заробітної плати можна вважати, що дана інформація недостатньо задовольняє потреби системи ефективного управління підприємством.

Література

1. Інструкція зі статистики заробітної плати: Затверджена Наказом Державного комітету статистики України від 13.01.2004 року № 5 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua>
2. Закон України «Про оплату праці» від 24.03.1995 року №108/95-ВР, зі змінами і доповненнями.
3. Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 № 322-VIII, зі змінами і доповненнями [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>

Кірнос К.О., студент ОЕФ, 5 курсу,
спеціальність 8.030509 «Облік і аудит»,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»,
науковий керівник — Ларікова Т.В., к.е.н.,
доцент кафедри обліку в кредитних
і бюджетних установах та економічного аналізу

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПРИ СКЛАДАННІ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ БАНКІВ ЗГІДНО МСФЗ

Економічне середовище в Україні нерозривно пов'язане з постійним розвитком діяльності банківських установ. Банківська система має надзвичайно важливе значення, не лише на внутрішньому ринку України, але й в розширенні її участі в процесах глобалізації фінансових ринків та інтеграції економіки держави в світову господарську систему. Банки проводять активну кредитну політику, здійснюють операції з дорогоцінними металами, операції на фондовому та валютному ринках, надають консультаційні та інші послуги.

Обов'язковою умовою діяльності банків є ведення обліку усіх здійснених операцій і складання фінансової звітності. Користувачі фінансової звітності банків зацікавлені в отриманні повної та достовірної інформації, яка розкриває фінансовий стан і дає уявлення про рівень надійності банку.

Дослідженнями фінансової звітності щодо організації та методики формування, порядку її складання та подання займалась значна кількість науковців і практиків, зокрема: Л.М. Кіндрацька [3], О.Е. Кузьмінська, В.Б. Кириленко [4], Сопко В., Завгородній В. [5] та інші. Однак, однією з надзвичайно важливих проблем у сучасній банківській практиці є проблема складання та подання фінансової звітності згідно вимог МСФЗ.

Запроваджуючи Міжнародні стандарти фінансової звітності банківські установи стають прозорішими. Зокрема, звітність складена за міжнародними стандартами, дає змогу об'єктивно оцінювати стан фінансовий стан банку і приймати обґрунтовані управлінські рішення, а також сприяє росту довіри потенційних клієнтів до облікових даних звітних форм.

Щоб інформація, представлена у фінансових звітах, була корисною користувачам, вона повинна відповідати основним принципам: безперервність діяльності, сталість правил бухгалтерського обліку, обачливість, нарахування доходів та витрат (поділ звітних періодів), дата операції, прийнятність вхідного балансу, відкритість, консолідація, суттєвість.

Основними якісними характеристиками фінансових звітів, складених за МСФЗ, є доречність і правдиве подання, яке включає в себе три основні характеристики: повноту звіту, нейтральність і безпомилковість [1].

Доцільно звернути увагу на проблемні аспекти щодо формування облікової політики банків згідно вимог МСФЗ. Облікова політика банку повинна бути послідовною та єдиною під час підготовки вступного балансу й звітних форм за перший звітний і порівняльні періоди. Розроблена облікова політика згідно МСБО 8 «Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки» [2] з урахуванням вимог міжнародних стандартів повинна розкривати:

— принципи, методи, порядок обліку активів і зобов'язань, а також відповідність вимогам кожного міжнародного стандарту, що діє на звітну дату першої фінансової звітності за МСФЗ;

— план рахунків з ієрархією і набором аналітичних позицій за кожним субрахунком, що дозволить формувати необхідні примітки до звітності;

— журнал скоригованих бухгалтерських проведень, як окремого документа, в якому слід відображати зміст операції, кореспонденцію в обліку та суму коригувань на дату складання звітності;

— склад пакету звітності (форми основних звітів, алгоритм заповнення звітності), строки їх подання;

— схему документообігу з переліком документів, поділ функцій і відповідальності;

— порядок закриття періоду з описом проведення процедур закриття, формування вартості окремих груп активів на певну звітну дату;

— методологію формування консолідації звітності;

— строки виконання подання (у випадку, коли компанія складає консолідовану фінансову звітність);

— інші регламенти, які забезпечують виконання вимог облікової політики.

Отже, можна зробити висновки, що дотримуватись вимог МСФЗ у банківській практиці складно, тому доцільно визначити основні проблеми, які потребують подальшого дослідження: організація формування фінансової звітності за міжнародними стандартами є трудомістким процесом і супроводжується труднощами нормативно-правового характеру, фінансовими та кадровими проблемами. З урахуванням цього, існує необхідність розробки методичного забезпечення процесу перехідного періоду і трансформації облікових даних і бухгалтерського обліку всієї банківської діяльності.

Література

1. Концептуальна основа фінансової звітності від 01.09.2010 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/929_009.

2. Міжнародні стандарти фінансової звітності [Електронний ресурс] — Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/929_010

3. *Кіндрацька Л.М.* Фінансовий та управлінський облік у банках [Текст]: Підручник. / Л.М. Кіндрацька — К.: КНЕУ, 2008. — 816 с.

4. *Кузьмінська О.Е., Кириленко В.Б.* Організація обліку в банках [Текст]: навч.-метод. посібник для самост. вивч. дисц. / О.Е. Кузьмінська, В.Б. Кириленко. — К.: КНЕУ, 2002. — 282 с.

5. *Сопко В., Завгородній В.* Організація бухгалтерського обліку, економічного контролю та аналізу [Текст]: Підручник/ В. Сопко, В. Завгородній. — К.: КНЕУ, 2000. — 260 с.